

den ærede Forslagsstiller og jeg kunne derimod sige, at derved skal forstaaes, hvad der er bestemt ved Loven af 4de Juli 1850, thi ellers kom vi til at anvende en indskrænkende Fortolkning. Altsaa efter min Overbeviisning er det indlysende, at baade med Hensyn til Stempelpapiret og med Hensyn til de forskjellige Afgifter er den Mening rigtig, som er nedlagt i Lovforslaget, at Loven af 4de Juli 1850 skal komme til Anvendelse paa disse Afhændelser. Men naar den ærede Forslagsstiller dernæst har udtrykt sig, som om en anden Synsmaade skulde være gjort gjældende fra min Side, medens jeg var Justitsminister, tager han feil. Jeg har særdeles stærkt holdt paa denne Fortolkning og gjentagende gjort gjældende, at det var den ene rigtige, men et andet Ministerium har indhentet Betænkning fra Generalprocureuren, som fandt Spørgsmaalet meget tvivlsomt og derfor meente, at Indenrigsministeriet ikke skulde opgive sin Mening, men lade Spørgsmaalet afgjøre ved Domstolene. Da derfor Indenrigsministeriet, som havde at varetage Statens finantzielle Interesse, holdt paa, at der skulde bruges høiere Stempelpapir, at der skulde erlægges Haloprocentafgift og Promillegebyr og alle de andre Gebyrer, som jeg ikke antog, man skulde paalægge disse Brugere, var der ikke Andet for end at lade Spørgsmaalet afgjøre af Domstolene. Saavidt det er kommet til min Kundskab, er dette Spørgsmaal indbragt for Hof- og Stadsrettens Gjældscommissiøn, ifølge Bevilling til at lade denne Sag behandle i første Instants her for Retten, hvad der vist var meget hensigtsmæssigt for at fremme Sagen. Jeg haaber saaledes at have paaviist, at den Fortolkning, der er nedlagt i dette Lovforslag, har meget for sig, og jeg kan ikke Andet end stadig gjøre gjældende, at den er den rette.

Den ærede Forslagsstiller berørte et andet Spørgsmaal, nemlig hvem der skulde udrede det stemplede Papir til Skjøderne. Ogsaa med Hensyn til dette Punkt maa den ærede Forslagsstiller være overbeviist om, at jeg ikke har forandret min Mening derom, der stadig har været den, at ikke Brugerne, men de offentlige Stiftelser, det beneficerede Gods etc. ere de Rette til at afholde disse Udgifter. Jeg troer,

at dette ligefrem følger af Forholdets egen Natur, og hvis man vil have en Lovbestemmelse til Støtte derfor, saa vil jeg nævne den Bestemmelse i Lovens 5—3—12, som paalægger Sælgeren „at hjemle og væрге med nøjagtigt Skjøde“, saa at der maatte en ganske særegen Hjemmel til for at fritage Sælgeren for at afholde Udgifterne til Skjødet, og en saadan har man ikke, som den ærede Forslagsstiller meget rigtig bemærkede, man har den ikke i § 13 i Loven af 24de April 1860, thi naar der kun siges, at Brugerne skulde afholde Udgifterne til det stemplede Papir til Panteobligationer, ligger allerede deri — og det er ogsaa den ærede Forslagsstillers Mening —, at Udgiften til det stemplede Papir til Skjødet ikke kan gaae ind under „de lovbefalede Afgifter og Omkostninger“. Jeg skal forstærke hans Beviisførelse, idet jeg skal bemærke, at det er næsten uantageligt, at man i Loven af 24de April 1860 § 13 skulde have ladet være at omtale Forpligtelsen for Brugerne til at betale det stemplede Papir til Skjøderne, naar det var Meningen, at Brugerne skulde betale det; thi Skjøder skulde jo altid udfærdiges, men om Panteobligationer bliver der kun Spørgsmaal, forsaavidt Overdragelsessummen ikke udredes contant. Det er altsaa den anden Grund, hvorfor jeg paastaar dette, men den tredje Grund er, at Ordene i § 13 i Loven af 24de April 1860 ere optagne ordret fra § 14 i Loven af 8de April 1851 om Selveiendoms Indførelse paa Statens Gods. Nu er det klart, at man ikke i Loven af 8de April 1851 kunde omtale stempelt Papir til Skjøder, thi efter den da bestaaende Stempelpapirskovgivning havde Staten som Sælger ikke noget Stempelpapir at udrede, og i Loven af 24de April 1860 har man da optaget de selsomme Ord, uaget Hospitalet og de andre offentlige Stiftelser ikke nøde Godt af denne Fritagelse; men Meningen har aldeles utvivlsomt været, at ogsaa der Brugerne skulde være frie for at betale det stemplede Papir til Skjøderne, hvorimod Hospitalet og de offentlige Stiftelser skulde bære denne Afgift. For at overbevise den ærede Forslagsstiller om, hvor stærkt jeg har holdt paa denne Mening, skal jeg erindre om, at da jeg vidste, at der fra et